

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **Ing. J. P.**
bytem X
zastoupen Mgr. Hynkem Navrátilem, advokátem
sídlem Na Florenci 1025/1, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Plzeňský kraj**
sídlem Hálkova 14, 305 72 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č. j. 1319102/24/2305-50521-404744,

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal žádost o odpuštění příslušenství daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 dle zákona č. 182/2023 Sb., o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů. Žalovaný žalobci vyrozuměním ze dne 10. 4. 2024, č. j. 642958/24/2305-50521-404744, sdělil, že tyto nedoplatky nelze odpustit. Proti tomuto vyrozumění podal žalobce námitku podle § 159 daňového řádu, kterou žalovaný shora uvedeným napadeným rozhodnutím zamítl. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
2. Žalobce tvrdil, že by mu v případě realizace napadeného rozhodnutí reálně hrozila újma spočívající v ohrožení vyživovací schopnosti a ztrátě veškerého majetku. Příslušenství daně převyšuje hodnotu žalobcova majetku. Újma by byla neodčinitelná, neboť jediným žalobcovým příjmem je starobní důchod, a žalobce si tak nemůže zajistit život umožňující podmínky. Přiznání odkladného účinku nezpůsobí újmu jiným osobám. Jediným významným majetkem žalobce je rodinný dům a s ním sousedící pozemky, které jsou zatíženy zástavním právem zajišťujícím daňové pohledávky. Přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
3. Podle žalovaného žalobce dostatečně nekonkretizoval své majetkové a sociální poměry (nespecifikoval výši svého příjmu, neuvedl případné vyživovací povinnosti vůči jiným osobám, nevyčíslil vlastní náklady na výživu ani neuvedl, zda má nějaké dluhy). Prostřednictvím výzev adresovaných bankám žalovaný zjistil, že žalobce vlastní bankovní účty s dlouhodobým kladným zůstatkem v rozmezí 150 až 190 tisíc Kč. Žalovaný poukázal na to, že přiznání odkladného účinku žalobě nemá v projednávané věci smysl, neboť napadené rozhodnutí žalovaný fakticky vykonávat nebude a případné přiznání odkladného účinku nepovede k pozastavení možnosti vymáhat vykonatelný nedoplatek na úroku z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalovaného by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem na řádném výběru daní a na zabezpečení financování všeobecných úkolů státu.

4. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*
5. Z citovaného zákonného ustanovení plynou dvě hmotněprávní podmínky přiznání odkladného účinku žalobě, a sice (i) že právní následky napadeného rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (ii) že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Ve vztahu k první podmínce v obecné rovině platí, že je na žalobci, aby ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku specifikoval, v čem má jemu hrozící újma spočívat, a aby tvrzené skutečnosti náležitě doložil. Jen tak může soud posoudit, zda neprodleným výkonem nebo jinými právními následky správního rozhodnutí může žalobci skutečně vzniknout nepoměrně větší újma.
7. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 21. 1. 2021, č. j. 5 Azs 383/2020-24, shrnul ustálenou judikaturu k otázce procesních povinností žalobce v souvislosti s podaným návrhem na přiznání odkladného účinku následovně: *„Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozhodnutím krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k uplatněným tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemene po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50). Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, tedy má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je na něm, aby konkretizoval a osvědčil, jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74).“*
8. V rozhodnutí ze dne 4. 1. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017-38 Nejvyšší správní soud zdůraznil následující: *„Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

9. Byť uvedené závěry vyslovil Nejvyšší správní soud v souvislosti s posouzením návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, *mutatis mutandis* se uplatní i pro případy posuzování návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě.
10. Povinnost tvrzení (a povinnost důkazní) je naplněním projednací zásady, která stanoví, že je zásadně věcí účastníků řízení tvrdit skutečnosti a označit důkazy k prokázání jejich skutkových tvrzení. Nesplnění povinnosti tvrzení (a povinnosti důkazní) ohledně rozhodných skutečností má pravidelně za následek rozhodnutí, které vyzní nepříznivě pro účastníka řízení, který tuto povinnost nesplnil. Je tedy na žalobci, aby především o hrozící újmě předložil soudu dostatečně konkrétní tvrzení a také důkazy k prokázání svých tvrzení.
11. Žalobce svůj návrh na přiznání odkladného účinku žalobě odůvodnil pouze obecně tím, že by mu v případě výkonu napadeného rozhodnutí reálně hrozila újma spočívající v ohrožení vyživovací schopnosti a ztrátě veškerého majetku. Jednak bylo toto tvrzení natolik obecné, že nemohlo založit důvodnost žalobcova návrhu, jednak z napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by jeho výkonem žalobci hrozila jakákoliv újma.
12. Napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova námitka ve smyslu § 159 daňového řádu proti vyrozumění žalovaného o nesplnění podmínek pro odpuštění nedoplatku na příslušenství daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014, konkrétně úroku z prodlení, o jehož odpuštění žalobce požádal. Napadené rozhodnutí žalobci neodnímá žádné právo ani neukládá žádnou povinnost, aby jeho výkonem mohla žalobci vzniknout újma. Nelze tak přisvědčit žalobcovu tvrzení, že by mu výkonem právě napadeného rozhodnutí reálně hrozila újma spočívající v ohrožení vyživovací schopnosti a ztrátě veškerého žalobcova majetku. Napadené rozhodnutí není exekučním titulem pro případné vymáhání vykonatelných nedoplatků na úroku z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014.
13. Žalobci nemůže výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí hrozit závažná a reálná újma, proto žalobce neprokázal a ani nemohl prokázat, že by mu taková újma právními účinky napadeného rozhodnutí hrozila. Soud proto žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.
14. Protože nebyla splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě, nezabýval se soud splněním ostatních podmínek pro jeho přiznání.
15. Soud zdůrazňuje, že nepřiznáním odkladného účinku v žádném případě nepředjímá své meritorní posouzení žaloby, ve kterém se bude zabývat přezkoumáním zákonnosti napadeného rozhodnutí. V této fázi řízení se soud zabýval pouze otázkou naplnění podmínek na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s.
16. O nákladech řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, když bude postupovat analogicky podle § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. a o případných nákladech vzniklých v této souvislosti rozhodne v rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 1. listopadu 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.